

osław juttu peale, iggamees näitas temale auu. Kuñinga wihha näbhes, ütles Sundmöda tössise sõnaga: "Jubba mõnnekorra wotsite, urmoline issand, miño juttu kuulda, mis ial teile kahjuks ei elnud; kuulge ka täna miño leppiliko sõnast, mis armja suggulase lohta rägin. Suguvõssa ei wõi ükski fallata; werri on paßsum lui wessi. Sel ferral ussun pealegi, et Reinowadde rüta on. — muido ei olleks ta ussaldanud seie tulla. Tulletage mele mis tühja lotti ja walle faebtust rahwas Reinowadde ri iha peale töötis, kes teie tru fullane olli. Kurri faddedus püdis ühtepuhko tema häab tööd laita, siiski jäi õigus tema pole; tema seisits suremas auus kui Messikäp ja Kriimslim, kes kui ruimalad tolwaunid ei lohtoseadusi eggas warjoliko abju ei tunne."

Kuñinges vastas: "Lohhite imels panna et Reinowadde ri peale wihhane ollen? Tema rõwel ja mõrisukas tappis iljaego wagga Argüssi, ellsitas Kehkekella kurjale teele ja salgab nüüd luggu, fus föik ühheskoos tema peale tunništawad, et ta warguse, rõvimiise ja mõrisoka tö läbbi miño allamaid pinab."

Perdikana kostis: "Arwaks leitakse Ma, ilmas neid, kes targa arroga iggas tüssis mõistlikult osławad ellada. Surem uks wihkab niisugugi mehhhi, nõnda ka Reinowaddeiga luggu. Siiski ei jõua fallakaddedus ial meie mälestustust kustutada, mis tema tarkus häab on teinud. Tulletage mao ja mehhhe tulli mele, kes ükskord teie auojärje ees õigust

otsisipad, — Reinowadde üksi oslas seal mõñusat nõuu anda."

Kuñingal ei elnud nimetud juhtumist eñam selgest mälestusses, sellepärrast käskis, et Sundmöda piddi räfima.

"Muoliko issanda käsko täites juttustan luggu," ütles Sundmöda kumardades. "Paar aastat teed tulli üks suur lendaw maddo übhe tallomehhe peale faebades teie ette. Maddo olli aia mulgust läbbi puggedes koggemata lingu langenud, midda eñam ta sippeldas, sedda tuggewamast pigistas silmis tema lehha ümber finni. Üks teed käies tallomees juhtus seuna; maddo aine felil tallomeest palluma, et mees tedha paelust peastakfs. Mees lubbas peasta, kui maddo enne wanne kombel olli töutanud, et ta temale wigga ei viddand teggema. Lingust peastetud maddo läks mehhega selisis eddas, sunni ta nälgatundis ja mehhhe fallale sippus. Onnekaupa peasis mees, rõivale põrkades, tema käest. "Kas se on minno valk ja siño wande idutus?" küsis mees. "Adda ajjab ärtja faewo!" kostis maddo: "mul on nälg käes." Mees pallus ni faua kannatada, sunni nad teistega kolko saafsid, kes õigust piddid mõistma. Mõned waod maad eddas minnes leidsid neñad waña faarna poeaga jõe faldal. Maddo fuisus koarnaid kohhut mõistma. Waña faarn ütles, kui tulli olli kuulnud: "Siina woid mehhhe ärra sùa!" sest ta lotis endale sagist ka ossa samas. Maddo olli sellega rahbul, agga mees ütles: "Kes